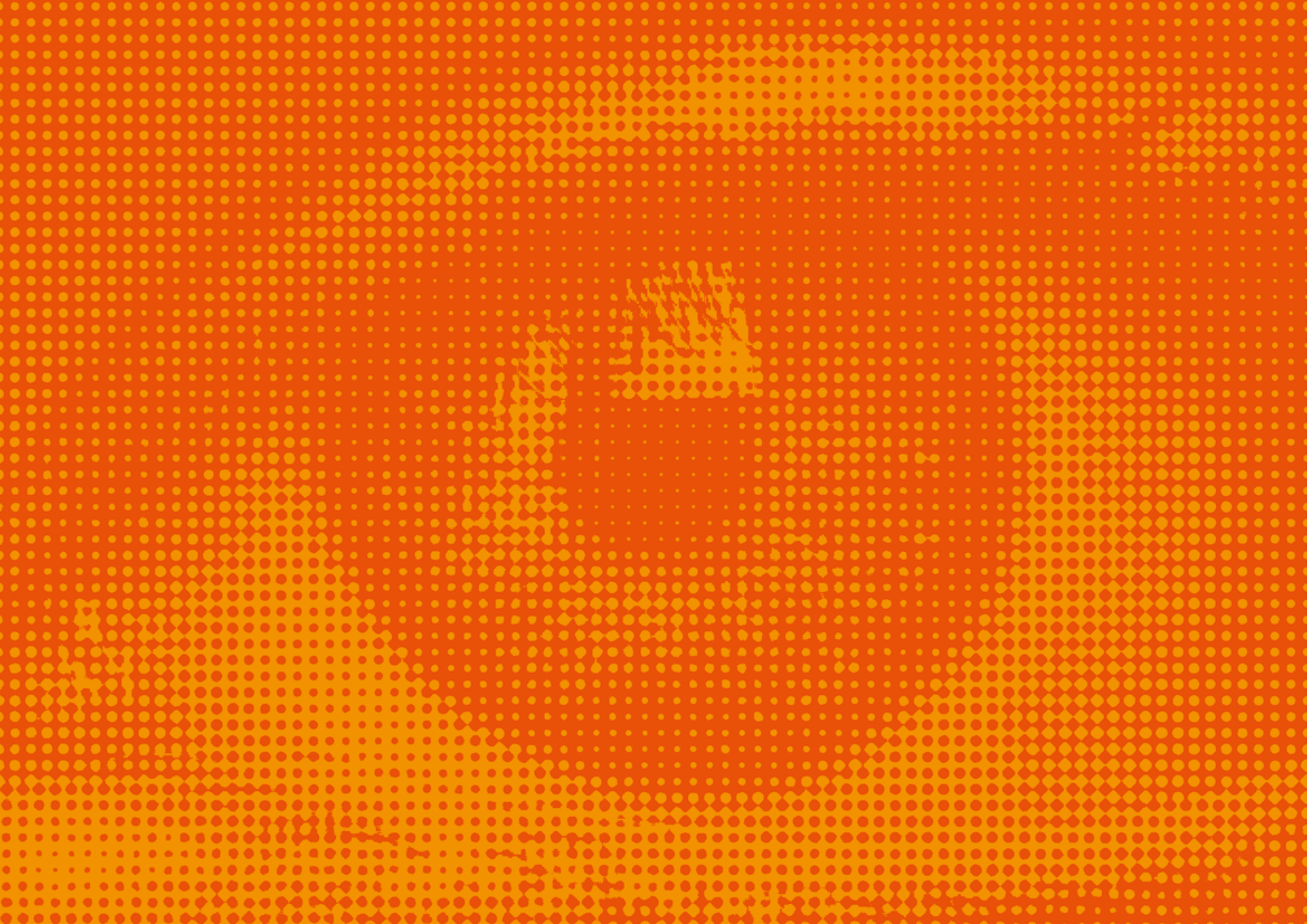

“DE AANDEELHOUDERSVERGADERING 2018” HET AANDEEL BEELDENDE KUNST

Het was in de lente van 2018 dat ik, starend naar mijn atelierplafond, me niet meer kon voorstellen hoeveel onwaarheid, onbegrip en minachting we als kunstenaars nog te verduren moesten krijgen, voordat er eindelijk eens een goed antwoord zou komen op de voortdurende demonisering van het kunstenaarschap.
Uit pure noodzaak heb ik een statement geschreven over de ellende die je als kunstenaar moet verduren in deze neoliberale tijd en besloot daaromheen een expositie te organiseren.
Lise Sore en Rudi Bosch sloten zich aan bij dit idee en samen werden we een actief bestuur.
Er is daarna een grote groep vakmensen (beeldend kunstenaars) uitgenodigd om een expositie te maken over dit onderwerp.
De eerste bijeenkomst met alle kunstenaars was een bijzonder heftige ontmoeting. Er stond hier iets groots op het spel. Het bestaansrecht van de kunst werd hier ter discussie gesteld en daarmee het bestaansrecht van iedere professioneel kunstenaar in Nederland. Hier ontstond de Aandeelhoudersvergadering.
Het statement werd diverse keren herschreven, meningen en standpunten werden ingenomen en individueel werden er beelden en statements gemaakt.
Een expositie kwam er aan... er ontstond beweging.

Peter Bouwmans. juni 2019

STATEMENT

Als je ziet hoe de uitoefening van macht in Nederland veranderde de afgelopen eeuwen, kun je eigenlijk niet anders concluderen dat Nederland op dit moment een BV is. De macht; verschoven van God, naar de koning en via een parlementair stelsel naar een Besloten Vennootschap, welke bestaat uit multinationals met ‘beperkte aansprakelijkheid van schulden’. Dit veelkoppige monster wordt blind gevoed door de samenleving, ondanks dat er van volksvertegenwoordiging nog amper sprake is. Bovendien geven onze machthebbers het slechte voorbeeld door een cynisch overlevingssysteem uit te dragen van rendabiliteit, prestatie en willekeur... Gek genoeg de gewoonste zaak van de wereld, want positie op de maatschappelijke ladder, en bezit (geld), worden nog steeds als grootste verworvenheden gezien in de samenleving.

Dat betekent ook dat ‘de kunstenaar’ in dit tijdsgewricht niet meer geaccepteerd wordt als iemand die de vrijheid wil verwezenlijken voor hemzelf, het publiek en de samenleving, maar als iemand die direct schatplichtig is ten aanzien van de maatschappij: de waarde van kunst moet voor iedereen direct duidelijk zijn. Want, “wat heb je er anders aan?” Echter, de huidige tijd levert juist een heel interessante en onophoudelijke stroom aan informatie en structuren, die de kunstenaar naar eigen inzicht kan verwerken. De kunstenaar kan dus juist bijdragen: door duidelijkheid te verschaffen in deze systemen van de maatschappij; door ideeën aan te dragen voor nieuwe oplossingen; hij kan verbeelden hoe de wereld er eventueel ook anders uit zou kunnen zien. Of om - want daar is ook niks mis mee - simpelweg de schoonheid of absurditeit te vieren.
Dit alles via andere wegen dan die van de wetenschap of wetten der efficiëntie. Maar met de soft skills die kunstenaars juist onderscheidt.
‘De Aandeelhoudersvergadering 2018’ kenschetst de beeldende kunst en zijn makers dan ook als een multinational met een sterke beursnotering.

In de stokvishallen te Breda werd van 7 t/m 21 oktober 2018 het jaarverslag gepresenteerd voor een kunstminnend, een kunstgeïnteresseerd en een kunstverafschuwend publiek.
Een noodzakelijk statement in een tijd waarin een groeiend deel van de Nederlanders zich afkeert van de kunsten, ongeacht het maatschappelijke belang en het ongekende rendement.

DE AANDEEL-HOUDERS VERGADERING 2018

HET AANDEEL BEELDENDE KUNST

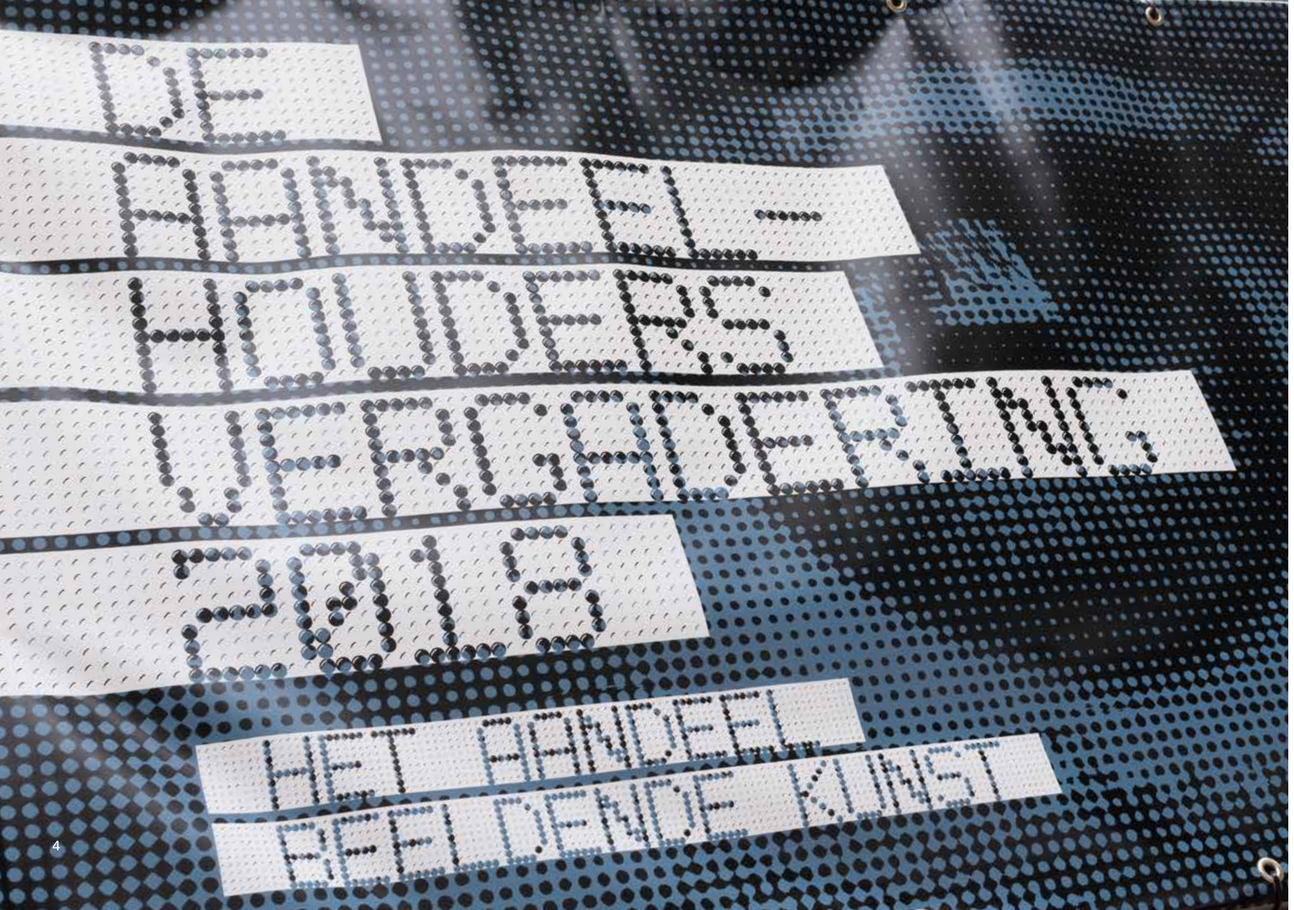

Middeleeuwse vorsten hadden vaak een nar in dienst, een officiële grappenmaker die durfde spotten met belangrijke machten als de kerk, burgers en de adel. Hij had een vreemde, soms wat ongemakkelijke positie. Enerzijds stond hij of zij onder aan de sociale ladder, anderzijds was de hofnar een van de weinige personen die niet gestraft werd voor zijn grappen over de hovelingen en kon hij ingaan tegen de heersende opvattingen. Daardoor was de invloed van de narren groot en werden ze vaak als raadgevers benoemd en door de vorst gebruikt om andere edelen te beïnvloeden met hun praatjes.

Met het verdwijnen van de vorstenhoven in de 18e en 19e eeuw, verdween ook de rol van de nar. Die maakte plaats voor de vrije pers, de cabaretier, de kunstenaar. Met de opkomst van republieken, democratieën en andere bestuursvormen, zijn het juist de prikkelende observaties van deze moderne ‘jokers’, die de tijdgeest aanvoelen en de actualiteit becommentariëren.

Het is niet toevallig dat megalomane heersers als Poetin en Trump zich keren tegen de journalistiek en de vrije kunsten (zoals hun middeleeuwse voorgangers de nar ter dood veroordeelden als de waarheid te ongemakkelijk werd). Maar juist in deze tijd van globalisering en manipulatie via sociale media, is de vrije mening van de criticasters van belang. Zij genereren wellicht geen economische waarde en dienen geen ander doel dan het maken van kunst. Maar ze zetten ons met hun zottigheid, kritische noot of juist verleidelijk estheticisme, aan het denken over wat werkelijk belangrijk is in de wereld waarin we leven. Over wat het is om mens te zijn.

Rebecca Nelemans

Lise Sore

Zoals een wetenschapper decennialang onderzoek kan doen naar totaal onbekende bacteriën die maatschappelijk gezien nog geen belang behartigen; zo doe ik onderzoek naar mezelf.

Niet alles in het kunstlandschap heeft een maatschappelijke functie nodig die te benoemen is.
De variatie aan onderwerpen en onderzoeksvlakken mogen enorm gekoesterd worden. Sommige mensen besteden hun leven aan iets wat pas ver na hun dood ooit misschien van enigszins belang kan zijn voor een ander.
Desalniettemin is wat ze doen tijdens hun leven belangrijk.
Zij staan in relatie tot de mensen die hun leven lang één op één de maatschappij dienen.

Maarten Bel

‘Kunst is een natuurproduct’

Martin & Inge Riebeek

The Essential:
Je leeft als mens niet solitair maar altijd met je medemens, de mens is een sociaal wezen. Kunstenaars-duo Martin en Inge Riebeek, hebben in hun kunstenaarspraktijk ‘de ontmoeting’ altijd centraal gesteld. Dit thema is voor hen de drijfveer van waaruit ze werken. De afgelopen jaren hebben de kunstenaars over heel de wereld aan mensen die ze op straat tegenkomen gevraagd wat zij hebben ervaren als essentieel in hun leven. Een verhaal of een ervaring die deel uitmaakt van je leven, misschien zelfs bepalend is geweest. Als toeschouwer stap je van de ene ontmoeting in de andere, van het ene leven in het andere leven. Van de ene werkelijkheid in de andere werke-lijkheid. Zo dicht mogelijk bij het leven zelf.
The Essential is een ode aan de verscheidenheid van het individu, met zijn zoektocht naar geluk, liefde, hartstocht, troost of zelfs pijn.

Michiel van der Zanden

Vorm, kleur en beweging zijn elementen die steeds terug komen in mijn reis door verschillende disciplines. Ik hou van vormen die maar nét een vorm zijn; zoals Play-Doh recht uit de verpakking, of een feestpruik... Betonklinkers die zomaar op een hoop zijn gegooid. En kleuren die iets willen vertellen en elkaar aanvullen. Bijvoorbeeld in een schilderij waarin verf als een object wordt afgebeeld, maar tegelijkertijd saus zou kunnen zijn. Of een 3D animatie van een fontein waaruit verf komt: Heeft dat iets met schilderen te maken?

Michiel's werk bij De Aandeelhoudersvergadering

Voor mijn materialen kom ik vaak bij bouwmarkten en tuincentra. Het is mooi om te zien wat mensen allemaal meeslepen, het zijn vaak de enige plekken waar ze ooit 'een schilderij' of 'een beeld' kopen. De inrichting van het huis en de tuin is dan de zeldzame aanleiding om esthetische afwegingen te maken."

Sabine de Graaf

Sabine de Graaf hoeft zich helemaal niet te verantwoorden aan de maatschappij. Zij werkt namelijk fulltime op een kantoor en draagt zo al bij aan onze samenleving.

Roel Sloot

Roel Sloot produceert in de regel series schilderijen rond een bepaald thema. Waarbij we kunnen stellen dat de menselijke maat dikwijls een centrale rol vervult. Zo ook in deze reeks schilderijen getiteld : ‘naakte mannen in het bos’.
Eerdere series droegen titels als ‘crisis’, ‘amateurkunstenaars’, ‘echtparen op hun boot’, ‘mannen met vissen’, ‘bankstellen voor boven de bank’ en ‘A.H. mit hund’

Mocht je er zelf nog iets bij willen verzinnen; ga je ga gang: het is een vrij land!

Rudi Bosch

Kunst is de verbijzondering van het alledaagse, maar wat doe je als kunstenaar, als je het alledaagse helemaal niet gewoon en/of vanzelfsprekend vind?

Pascal Bastiaenen

Pascal Bastiaenen ('s-Hertogenbosch, 1981) studeerde aan het st. Joost in Breda. Hij woont en werkt in Breda.

Het werk van Bastiaenen bestaat voornamelijk uit onheilspellende taferelen. Met deze apocalyptisch ogende fragmenten wil Bastiaenen zijn vraagtekens zetten bij het huidige financiële en politieke systeem. Het kapitalisme, hebzucht, de democratie, economische crisis, een groeiende ongelijkheid in welvaart en politiek. In dit alles lijkt een gevaar te groeien door falend en egoïstisch menselijk handelen.
Of het hier nu gaat om de wereld die is vergaan of een volk wat in opstand is gekomen.
Alles doet suggereren dat de emmer is overgelopen en dat in het dagelijks leven de druppels gecreëerd worden.

Rutger van der Tas

"Als kunstenaar vind ik het belangrijk met beide benen in de technologische en digitale ontwikkelingen van onze tijd te staan om deze met mijn handen op ambachtelijke wijze om te zetten naar 3D beelden vanuit een maatschappij die steeds meer opgaat in een virtueel bestaan. Als kunstenaar bied ik een manier om je te onttrekken aan de dagelijkse dingen. Volgens mij moet kunst deurtjes in je brein openen en je het gevoel geven dat je ook andere lucht kan ademen dan de fijnstoffelijke rommel die in een constante storm over ons wordt uitgestort.

Kunstenaars, muzikanten, eigenlijk alle creatievelingen geven met passie hun leven. Ze investeren liefde en tijd om de maatschappij, al is het vluchtig, los te weken van de dagelijkse structuren. Kunst veroordeeld niet, kunst nodigt uit om je hart & ogen te openen. Om voor even anders te kijken naar de dingen die je zo gewoon zijn."

Jeroen Buser

What can a painter do?

Wat kan een schilder doen?

John van Gils

KUNST OORDEELT NIET

Jordy Koevoets

Het artistiek proces van Jordy Koevoets gaat over de gekte en onzin van mens, media en maatschappij. De onophoudelijke en alom vertegenwoordigde hypocrisie, hysterie en waan van de dag zijn stuitend. Met minister president Mark Rutte, marionetten-pop van beursgenoteerde giganten zoals Shell en Unilever, als lichtend voorbeeld. Het is overigens niet steeds de ander die bekritiseerd wordt in het werk van Koevoets. Ook kritiek op zijn eigen speelveld, de kunstwereld, blijft niet achterwege. Hijzelf blijft evenmin ongeschonden. BV Nederland, schietschijf in deze expositie, sluit daar allemaal naadloos op aan. Bevrijd jezelf al lopende door deze expositie van het keurslijf BV Nederland, al is het maar voor even. Drie keer raden op welk reeds gereserveerd stoeltje Rutte straks plaatsneemt na zijn politieke carrière.

Laurent Malherbe

Als beeldhouwer hanteer ik de materialen en het vocabulaire van de bouw en pas die toe vanuit de benadering van een ‘klusser’. In mijn werk wordt de spanning tussen streven en werkelijkheid tastbaar. Opvattingen van realiteit, functionaliteit én autonomie gaan telkens weer opnieuw de strijd met elkaar aan. De architectuur van “de gewone man” die dankzij de opkomst van de bouwmarkt de democratisering van de binnen-huisarchitectuur ten volle heeft weten te benutten vormt hierbij een belangrijke inspiratie bron.

DUPLEX
Duplex is feitelijk de reconstructie van een atelier situatie waar ik vaak naar heb staan kijken met de vraag in mijn achterhoofd of deze opstelling een autonoom beeld zou kunnen zijn. Door de symme-trie lijken de kasten wel haast een menselijk karakter te krijgen, alsof het een tweeling betreft waarbij je naar de uiterlijke verschillen zoekt om ze uit elkaar te kunnen houden.

Loek Grootjans

Een van de filosofen die ik het meest heb gemeden, mede door zijn twijfelachtige houding ten opzichte van het fascisme, maar ook tegen de ratio, is Martin Heidegger.
Goed, zijn schrijfstijl is fenomenaal maar toch probeer ik hem zo min mogelijk aan te halen.
Maar soms is het onvermijdelijke niet te voorkomen.
Heidegger schrijft in zijn boek 'Het beginsel van grond': 'Zijn wordt als grond ervaren.'
Soms kan een zin zo mooi en treffend zijn dat [deze] hij je je hele leven blijft achtervolgen. Zijn. Grond. Het hele leven dus.
Heidegger werkt het verder uit.
'Zijn behelst grond – is dat het laatste woord dat over het zijn gezegd kan worden? Of blijft het wezen van de mens, blijft zijn toebehoren aan het zijn, blijft het wezen van het zijn altijd nog het gedenkwaardige en verbijsterender dan ooit? En als het er zo voor staat, mogen we dit gedenkwaardige dan prijsgeven ten gunste van razernij van het uitsluitend rekenende denken en zijn immense successen? Of zijn we eraan gehouden wegen te ontdekken waarop het denken aan het gedenkwaardige kan beantwoorden, in plaats van, behekst door het rekenende denken, aan het gedenkwaardige voorbij te denken?' Behekst door het rekenende denken. Wie dat durft te zeggen moet van goede huize zijn. Uit Heideggers filosofie kan men concluderen en in een van zijn essay's beaamt hij dat ook: 'is' en 'grond' zijn hetzelfde. Met andere woorden: alles wat is heeft zin. Alles? Alle schoonheid, alle gruwelijkheden, alle ondoordachte zaken, alle corruptie, alle sublimiteit, alle onnozelheid, alle zwijnerij, heeft zin?
En ik noem hier bewust de 'negatieve' meerderheid van ons bestaan. Ik moet vaststellen dat Heidegger het doorzag. Maar of het zin heeft blijft een grote vraag.
En dat het onvermijdelijk is, helaas. Heidegger haalt als het ware de bodem onder de grond weg, en daarmee de bodem onder onze hele cultuur, die volgens hem in de greep is van het streven naar vaste grond. Want waarom zou alles een grond moeten hebben?
Hij laat ons neerstorten in onze eigen drek. Weg met het fundament. De ratio is mooi maar helpt ons weinig. Wat is, is wat er is. Niets minder en niet meer dan dat.
Vandaar het werk Storage for Distorted Matter - The 21th century sculpture masterpiece that could not be made, 2005/2018 met de geprojecteerde tekst I'd Rather Do Nothing.

Peter Bouwmans

Sociale structuren en menselijke omgangsvormen zijn aspecten die me bijzonder intrigeren. We leven nu in een tijd waar door globalisering en waanzinnige informatie stromen, de mens steeds verder van zichzelf af komt te staan. Het bouwen van ravijnen en barricades, daar zijn we goed in geworden. De kloof tussen arm en rijk wordt steeds groter en goed leiderschap vind je binnen de politiek niet meer. Een populist is wat we nu krijgen en voor alle problemen bestaan de oplossingen uit het uitsluiten van anderen. Met dit wereldbeeld moet ik het nu maar doen, maar ik weiger me er bij neer te leggen. Ik weet dat er een ongelijkheid tussen de mensen heerst, net als dat ieder mens ergens uniek is. In tegenstelling tot de huidige tendens probeer ik in mijn werk een balans te vinden in die ongelijkheid, zodat er een gevoel van inclusiviteit ontstaat waar-bij onderlinge verhoudingen en plaatsbepalingen niet meer zo van belang zijn. Het doel is om dit groter te maken dan de drager van het beeld. Dat het de wereld om zich heen langzaam overneemt, groeit en een nieuw evenwicht achterlaat.

Met de verklaring dat het kapitalisme in zijn huidige vorm failliet is, groet ik u.
Leve de aandeelhoudersvergadering!

Stijn Peeters

Het gevecht tegen de democratie wordt gevoerd op een schaal die ik in mijn leven nog nooit heb meegemaakt. De acceptatie van klinkklare leugens als onderdeel van het ‘politieke spel’ is een groot gevaar want het blokkeert actie op grote thema’s die het echte leven van mensen raken,
De verbale ‘Schwalbe’ begon niet bij Halbe, hoewel de koppeling vluchtelingen en borstvergrotingen, kunstenaars en subsidieslurpers, Poetin en datsja ervan getuigden dat hij goed had opgelet in de klas van de spindokters. Feiten doen er namelijk niet meer toe en met een ‘alternatief feit’ valt goed te regeren. Dichtgetimmerde regeerakkoorden en uitgeschreven regeringsbeleid maken van parlementaire controle een poppenkast, tandeloos en hooguit vermakelijk. Aanpassingen van maatregelen zijn niet aan de orde want de meerderheid beslist, al is het maar met één stem.
Voor de Aandeelhoudersvergadering heb ik gekozen me te richten op Amerikaanse leugens en de lakeien van de Grote Boze Man. Zoals met alles volgt Nederland de Verenigde Staten altijd met een vertraging van een paar jaar. Ik denk dat we onze borst nat kunnen maken. En dat het gevecht om de toekomst van de democratie met alle macht en middelen gevoerd moet worden

Stijn Peeters

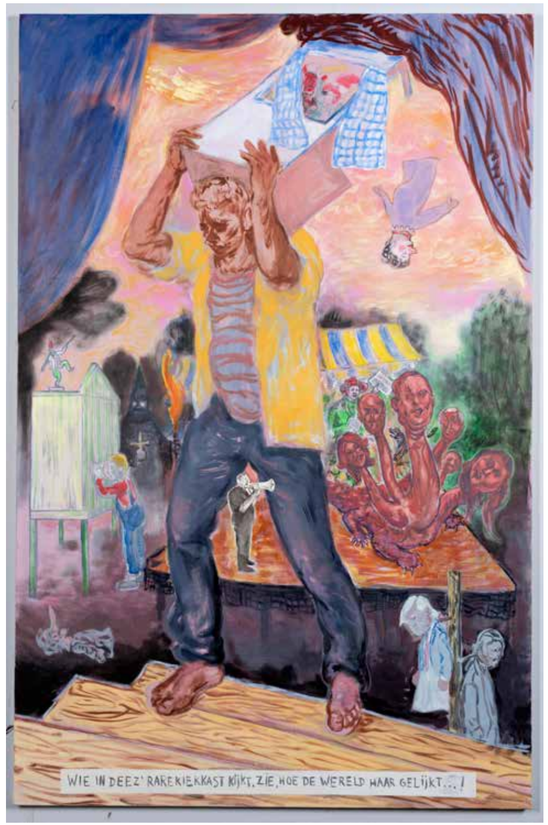

Y. Né

Weefsel
De wereld is een complex, levend weefsel waarin verschillende krachten werkzaam zijn. Er is geen centrum. We bewegen ons daarin, oriënteren ons via de zintuigen en onze interpretatie van ervaringen, handelingen en de effecten daarvan. Wijzelf zijn weefsels, weven ons leven, weven de maatschappelijke ordening. Deze zijn deel van het grote weefsel dat zich voor ons verbergt. We zien wat we kennen. We hebben een blinde vlek voor alles en iedereen die ‘anders’ is dan wat we in het ons bekende weefsel aantreffen. Het is van belang om gevoelig te blijven voor ‘het andere’, ernaar op zoek te blijven, dat wat nog spoorloos is op te sporen. Omwille van die gevoeligheid, omwille van ons respect voor het geheel dat tal van onontdekte mogelijkheden in zich bergt, dat onze verwondering levend houdt, ons vermogen tot spel. Het ‘andere’ maakt deel uit van onszelf. We nemen een plaats in binnen het weefsel, we gebruiken, verbruiken, misbruiken het. Dat leidt tot ‘schuld’. Door recht te doen aan de ‘andersheid’ lost een kunstwerk zijn ‘schuld’ af aan het geheel. Het grote weefsel is de ‘andersheid’ bij uitstek. Deze manier van schuldaflossing biedt een ‘poort’, een opening tot de Andersheid, werpt ook een blik op waar we nu zijn, wat we doen en waar we naar toe kunnen gaan. Elk moment voegen zich draden bijeen in nieuwe verbindingen. In mijn werk ben ik steeds op zoek naar dergelijke verbindingen, naar de vormgeving daarvan.
De tekening die ik voor deze expositie maakte, is zelf een weefsel. Met coördinaten ter oriëntatie. Het nodigt de kijker uit voor een zintuiglijke en interpretatieve dans.

Y. Né, oktober 2018

Jeroen Witvliet

Media images of protests are almost always in the same sensational format. Yet, the active silence, the contemplating that is part of the demonstrations - is rarely reported or made visible in the media. It is in this silence, when tension is tangible, that a sense of community can exist, differently maybe then when the crowd is gathered or violence erupts, but equally full of uncertainty. The paintings presented as banners in The Assembly draw on source materials of civilian responses to oppressive situations, political, racial and/or economical. Unmediated and unmonitored in the gallery setting, the banners are used as props to situate the viewers as active participants in the experience and production of the meaning of the work.

Afbeeldingen van protesten zijn bijna altijd sensationeel. Maar over de active stilte, de contemplative momenten die deel uitmaken van demonstraties, wordt nauwelijk gerept. Het is in deze stilte, als de spanning voelbaar is, dat een gevoel van samenhorigheid en community kan bestaan. Anders dan als de massa is samengeschoold of geweld losbarst maar tevens ook vol onzekerheid. De schilderijen gepresenteerd als spandoeken in The Assembly zijn gebaseerd op de reactie van burgers op onderdrukking. Zij het politieke onderdrukking voor welke reden dan ook, onderdrukking.gebaseerd op ras en/of economisch situatie, eigenlijk elke situatie waarin het wezen van de ander in twijfel wordt getrokken. Zonder toezicht in de tentoonstellingsruimte zijn de spandoeken te gebruiken als objecten die de toeschouwer situeren als ative deelnemers in de ervaring en productie van de betekenis van dit werk.

Marinke Marcelis

Al zo lang ik me heb ingelaten met de kunst ben ik op zoek naar de heilige graal. Via een lange reis door allerlei media, woorden en dagen, kwam ik tot de ontdekking dat ik die heilige graal zelf moest scheppen, elke dag weer opnieuw. Een domper natuurlijk. Ik begroef ritueel de konijnen die ik als ultieme critici had laten optreden. Konijnen die me hadden uit moeten leggen wie ik ben als kunstenaar, maar die voor dood bleven liggen. Had Hegel gelijk? Naderde de kunst inderdaad zijn einde als kunst? Even leek het alsof er een oplossing denkbaar was en ik die graal alsnog te pakken kon krijgen: het ik zou volgens Hegel[1] in de taal tot zichzelf komen en zo alsnog werkelijk kunnen bestaan! Het was pas tegen de tijd dat ik in contact kwam met een Jehovah's getuige dat ik de gevaren begon in te zien van de logica die binnen een taalspel besloten ligt. Als je het bestaan van God aanneemt, dan wordt het volledige systeem ook werkzaam, zo niet: dan klapt het hele systeem in elkaar.
Geconfronteerd met mijn eigen 'religieuze denken', kwam ik tot de conclusie dat Eva de held van Genesis is. Verleid om haar ogen te openen, waardoor ze het performatieve effect van de schijn onder ogen zag. Naakt en betekenisloos, maar met groots effect.
Geloven werd moeilijk, dat had God verdomd goed in de gaten gehad, maar er aan kunnen ontsnappen was nog moeilijker. Of het nu geloof in God, de kunst, het decor, de marktwerking of de gezelligheid betreft, aan de kracht van de veronderstelling valt niet te ontsnappen, hoe kritisch of agressief dat witte konijn ook is[2]

De Jehovah's getuige - die ik even anoniem laat - vertelde me dat God Eva niet zou vergeven voor haar gebrek aan onvoorwaardelijke gehoorzaamheid: ze zou nooit welkom zijn in het 'spoedig te verwachten' paradijs op aarde.
Als je het mij vraagt waren het in de eerste plaats toch God en zijn verleidelijke slang zelf, die Eva ontvankelijk maakte voor de verleidingen, die ze - in de eerste instantie, door zijn schepping - niet anders kon dan beproeven.
De dode kunstenaar trapte zo nu en dan hard tegen de deksel van de zorgvuldig dichtgespijkerde houten kist en ik probeerde haar te negeren (ondertussen was er namelijk een menselijke tweeling uit mijn buik gekomen en die overstemde de dode kunstenaar met een niet te ontkennen aanwezigheid).
Ik begon te schrijven, over een kunstenaar die weigert nog werk te maken. Over iemand die beeldend werk alleen nog beschrijft in de letters op de bladzijden. Als de kunstenaar op een dag niet in staat blijkt een bepaald kunstwerk te beschrijven, uit een gebrek aan verbeeldingskracht, besluit ze om weer te gaan maken, ze moet wel.
De dode kunstenaar kruipt half verteerd uit haar kist en beseft dat dit een prima uitgangspositie is: dood als kunstenaar, maar levend en wel.
En hey, uiteindelijk komen we nergens: we kunnen maar beter wat plezier maken! dacht de dode kunstenaar. In haar rottende haarvaatjes wreef de criticus ondertussen gniffelend in zijn handjes: humor is ook kritisch weet je…

De act die het geloven is en de overtuigingen en rituelen (in woord en beeld) die daar mee gepaard gaan, vormen het onderwerp van mijn denken en werk.

Marinke Marcelis (NL 1983)

[1] G.W.F. Hegel, Fenomenologie van de geest (Uitgeverij Boom, 2003, pp. 164-165).

[2] Zie Monty Python and the Holy Grail: https://www.youtube.com/watch?v=TnOdAT6H94s

Mischa Keijser

Ik ben nooit zo overtuigd geweest van de noodzaak van kunst tot het moment waarop ik een week in vakantiepark Port Zélande mocht verblijven.

Het is een omgeving waarin het eten alleen maar voedzaam is, de huizen slechts waterdicht & warm en alles wat er aan een muur hangt vooral bedoeld om gerust te stellen.

Pas toen realiseerde ik mij dat wanneer niets en niemand streeft naar het sublieme of poogt het banale te overstijgen, er geen streven naar schoonheid meer is, het leven ondraaglijk wordt. Rijkelijk laat voor iemand die reeds een kunstopleiding gevolgd heeft.

Mijn overtuiging is dat ieder mens -nadat er aan de basisbehoeften is voldaan-, op een of andere manier zoekt naar het schone, het sublieme of het niet alledaagse. Voor de ene mens is dat muziek, voor de ander het drama van een wielerwedstrijd. En voor sommigen de beeldende kunst.

Mijn eigen werk kan mensen soms raken door het schone. Maar net zo goed vindt ik het nuttig om de draak met ideaalbeelden te steken. Het is mijn overtuiging dat veel mensen lijden onder de schijnbare perfectie van de hen omringende medemens.
Een wat minder geslaagd portret kan als gezond tegenwicht dienen.

Mischa Keijser / 4-10-2018

Robert Roelink

"Als het over 'B.V. Nederland' gaat, dan vallen veelal termen als 'de internationale concurrentiepositie' en 'het investeringsklimaat'. In de huidige tijd lijken we meer te horen over het investeringsklimaat, dan over het werkelijke klimaatprobleem; de opwarming van de aarde, die mede door het wereldwijde investeringsklimaat wordt veroorzaakt.
De financiële wereld plaatst zichzelf boven de natuur, nota bene de wereld zelf. Wij beconcurreren elkaar en buiten elkaar uit.
Binnen verschillende culturen horen eigenlijk geen concurrentieposities te zijn. Wij leven allemaal op één planeet, zijn samen één op deze wereld. Alles is met elkaar verbonden. Ik geloof dat juist nu kunstenaars, filosofen en wetenschappers nodig zijn om nieuwe wegen voor te leggen door deze boodschap te delen in een gezamenlijke verantwoordelijkheid. Vanuit de vraag; Wat is de werkelijke waarde?"

Betrokken èn rebelse beeldend kunstenaar Robert Roelink (1973) leeft sinds 15 jaar als kunstnomade vanuit zijn huis op wielen en maakt vanuit een haat-liefde verhouding voor plastic zijn kunstwerken. Juist met dit hedendaags materiaal produceert hij schilderijen, collages, beelden, installaties en performances. Dat resulteert dusver in een oeuvre wat enerzijds de cultuur van dit plastic-tijdperk blootlegt en anderzijds een mogelijke nieuwe Verlichting verbeeldt. Hij spiegelt deze thema's aan de kracht van de natuur, voortdurend op zoek naar nieuwe hoop, waarbij de beeldende eigenschappen verwijzen naar ons mens-zijn.
In het grensgebied tussen ethiek en esthetiek, schuurt zijn kunst daar waar nodig en doet daarmee een beroep op de betrokkenheid van publiek, met het oog het engagement waar deze tijd om vraagt.

Atelier La Machine

Distortions, 2018, installatie met zes pallets en negen foto's, Canson Platine Fiber Rag en Innova Etching Cotton Rag prints op polystyreen

De installatie bestaat uit zes gebruikte pallets en negen ingelijste prints van verschillende formaten. Op de prints zijn opnames te zien vanuit een rijdende auto in een Nederlands landschap. De resultaten bestaan uit vervormingen die zijn ontstaan door bewust onjuiste hanteringen van de camera. Op één van de foto's lijkt het alsof er een elektriciteitsmast door een onzichtbaar maar vlijmscherp zwaard wordt onthoofd.
Het Nederlandse landschap benadrukt de onontkoombare overlevering aan de maatschappij waarin je je begeeft. De schoonheid van de verstoringen in de beelden zijn een indirect pleidooi voor vertrouwen in het zelfdenken en moed om te blijven handelen naar eigen inzicht. Ook als je niet meer weet of wat je doet de moeite waard is voor je omgeving.

Atelier La Machine is een praktijk voor multimedia installaties, videokunst en foto's. Opgericht in 2015 door Marijke de Bie en Bart Kemps. ALM is gevestigd in Breda.

INHOUD

	PAGINA
INTRO/STATEMENT	3
VOORWOORD	4-5
KUNSTENAARS	
- Lise Sore	6-7
- Maarten Bel	8-9
- Martin & Inge Riebeek	10-11
- Michiel van der Zanden	12-13
- Sabine de Graaf	14-15
- Roel Sloot	16-17
- Rudi Bosch	18-19
- Pascal Bastiaenen	20-21
- Rutger van der Tas	22-23
- Jeroen Buser	24-25
- John van Gils	26-27
- Jordy Koevoets	28-29
- Laurent Malherbe	30-31
- Loek Grootjans	32-33
- Peter Bouwmans	34-35
- Stijn Peeters	36-37
- Y. Né	38-39
- Jeroen Witvliet	40-41
- Marinke Marcelis	42-43
- Mischa Keijser	44-45
- Robert Roelink	46-47
- Atelier La Machine	48-49
INHOUD / COLOFON	50

colofon

Dit is een uitgave in eigen beheer van
“de Aandeelhoudersvergadering 2018”.

Organisatie:
“de Aandeelhoudersvergadering 2018”
- Lise Sore
- Peter Bouwmans
- Rudi Bosch

Voorwoord
- Rebecca Nelemans

Fotografie
- Mischa Keijser

Vormgeving
- Rudi Bosch
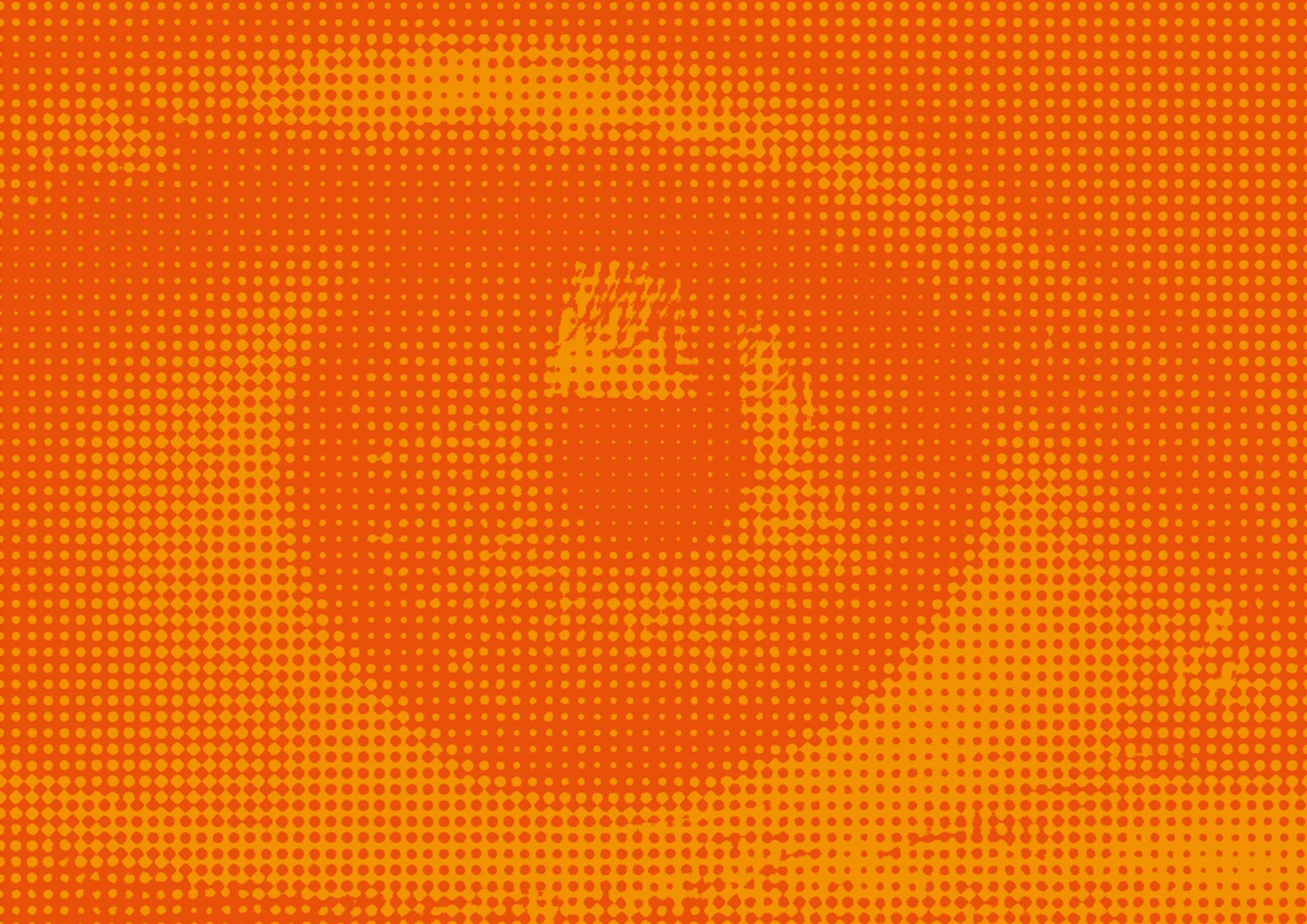
Disclaimer:
© 2018 Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de uitgever noch de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.